

Hồi thứ hai mươi tám

Thầy Trương Thần Không Khởi Bể Bàng

Đột nhiên A Liệt nghe tiếng hai nữ lang kia nói chuyện nhỏ với nhau.
Nữ lang người cao đeo vòng vàng nói:

- Chà! Thằng nhỏ này khí lực gồm lắm!

Nữ lang cài trâm ngọc hỏi:

- Còn con bé nhỏ tuổi mà ốm nhách thì có gì đáng lo mà tỷ tỷ phải kinh hãi?

Nữ lang đeo vòng vàng háng dặng một tiếng rồi đáp:

- Người là kẻ có mắt không trông. Ta coi tình hình bọn họ, nhận ra thằng nhỏ cũng thị trên lưng và đã đi đường dài mà vẫn chẳng có vẻ chi nhọc mệt nên ta bảo khí lực gã ghê gồm.

A Liệt nghe tới đây, lập tức chàng nhận ra hai điểm:

Một là nhiều người đang theo dõi chàng nhận xét đến cả chỗ nhỏ bé và lý luận rất đúng. Vậy lúc phòng phạm phải coi chừng lắm mới được.

Điểm thứ hai là hai nữ lang đây không phải là ảo ảnh mà đúng là người thật. Nhưng chàng còn hoài nghi vì chưa được chỉ thị gì của Âu Dương Tinh. Đáng lẽ nàng cũng trông thấy rồi mới phải, hay ít ra nàng đã nghe tiếng hai người kia nói chuyện. Nếu nàng vẫn không nhìn thấy người hay nghe thấy tiếng thì hai nữ lang đó là ảo ảnh hay là người thật khó mà phân biệt.

Bỗng nghe nữ lang cài trâm ngọc cười nói:

- Được rồi! Bất luận khí lực gã ghê gồm đến đâu song đã lần vào đây chẳng sớm thì muộn cũng thành người của cung Ất Mộc.

Nữ lang đeo vòng đáp:

- Cái đó đã hẳn. Theo chỗ ta biết thì những người đã vào đây không ai ra thoát. Bây giờ chúng ta thử qua bên kia xem ba người bạn thế nào rồi sẽ thu thập chúng cũng chưa muộn.

Nữ lang cài trâm ngọc hỏi:

- Cái đó không được. Hiện giờ trong cung gặp lúc không người. Nếu chúng ta quay vào mặt sau tra xét, lỡ để bọn chúng trốn mất thì làm thế nào ?

Nữ lang đeo vòng đáp:

- Giỡn hoài! Ta chỉ lo người kia trốn chạy mà thôi. Còn nơi đây chẳng có chi đáng ngại. Thế rồi hai cô trở gót bỏ đi mất hút vào phía trong cánh cửa đen.

Λ Liệt khẽ cất tiếng hỏi:

- Âu Dương Tinh cô nương! Cô có thấy cảnh tượng gì khác lạ không ?

Âu Dương Tinh đáp:

- Ta chỉ thấy một màu tối om. Chẳng lẽ người đã phát hiện ra điều chi ?

Λ Liệt nói:

- Đúng thế! Tại hạ cũng cảm thấy như bị nhốt vào đêm tối. Theo lời cô thì người nào đã bi mê man trong trận đều không nhìn thấy vật nữa hay sao ?

Âu Dương Tinh gất lên:

- Dừng rườm lời nữa! Đã mê man trong trận thì có nhìn thấy chi được ?

Λ Liệt nói:

- Cô nương đẹp lòng nóng nảy xuống được không ? Tại hạ chỉ muốn biết cô có thấy ảo ảnh gì kỳ dị không ?

Âu Dương Tinh đáp:

- Hiện giờ thì chưa có. Nhưng khi chúng ta bị hãm vào cửa tử là những ảo ảnh sẽ tới tấp hiện ra theo như mộng tượng trong đầu óc. Có điều chúng ta hãy còn nói chuyện với nhau được, điều đó chứng tỏ mình chưa bị hãm vào khu tử địa.

Λ Liệt nói:

- Nếu lời cô nương nói không sai thì để tại hạ thử coi.

Âu Dương Tinh ngạc nhiên hỏi:

- Người muốn thử cái gì?

Λ Liệt đáp:

-Tuy tại hạ phải nghe lệnh cô để di chuyển. Nhưng có một điều tại hạ thấy đích xác là hiện giờ chúng ta đang đứng ở tận phía trong vườn. Chỉ nhảy qua luống hoa này là có thể

trông rõ những bậc thềm dưới khuôn cửa đen.

Âu Dương Tinh kinh hãi hỏi:

- Người nhìn rõ như vậy thật ư? Nếu người nói không lầm thì có thể nhảy qua coi.

Đột nhiên A Liệt tung mình lên qua luống hoa thì chẳng thấy có gì trở ngại và vẫn bình yên đứng xuống.

Âu Dương Tinh ở trong lòng cũng run lên một hồi rồi cả mừng nói:

- Úi chà! Quả nhiên chúng ta nhảy ra ngoài trận pháp. Ta đã nhìn thấy rồi.

A Liệt nói:

- Cô nương đừng to tiếng. Theo lẽ thì chúng ta nên chạy trốn đi. Nhưng lỡ ra trong nhà này có người rượt theo thì trốn cũng không thoát. Chi bằng vào sâu hỏ huyết để điều tra xem trong này có gì bí mật.

Âu Dương Tinh nói:

- Người bỗng trở nên con người gan dạ, thật là khiến ta không thể ngờ được.

A Liệt nói:

- Cái đó đã ăn thua gì!

Dứt lời chàng rảo bước trèo bậc đi lên. Chớp mắt đã đến khuôn cửa. Hai cánh cửa khép hờ còn có một kẽ hở.

A Liệt nhìn qua kẽ hở vào trong thì đây là tòa sảnh đường cao lớn. Phía trong còn có một cái sân. Trong sân lại đặt tấm bình phong vừa cao vừa lớn che khuất thị tuyến.

A Liệt liền đẩy cửa bước vào. Âu Dương Tinh quay đầu nhìn lại một cái rồi nói:

- Úi chà! Chỗ này không tốt đâu, ta đang ngửi thấy mùi gì khác.

A Liệt hỏi:

- Đó là mùi hương mùi nến. Phải chăng phía trong có thờ thần linh gì?

Âu Dương Tinh đáp:

- Phải rồi! Đúng là mùi hương nến. Nhưng tòa nhà này không phải đền chùa, sao lại có thờ thần linh?

A Liệt nhớ lại hai người đàn bà vừa rồi đã nói tới đây là cung Ất Mộc thì nghĩ thầm:

- Tuy tòa nhà này bên ngoài không giống đền chùa, nhưng đã gọi là cung thì chắc có

chỗ thờ thần thánh gì đó.

Chàng đi qua sân đến bên tấm bình phong, đưa mắt nhìn vào bất giác ngẩn người ra.

Nguyên đây là một nhà đại sảnh rộng rãi mà cao. Bốn vách đều treo màu sắc rực rỡ. Dưới đất trải một tấm thảm màu xanh rất dày.

Trên nóc nhà có treo mấy ngọn đèn pha lê chiếu ánh sáng huyền ảo. Ai vừa trông thấy màu sắc rực rỡ cũng đủ biết là một chốn cực kỳ hào hoa.

Trên tường ở phía đối diện có treo một khám thờ hình cánh cung. Màn trướng buông rủ. Phía dưới đặt một bàn thờ bằng gỗ đàn vừa dài vừa rộng. Trên bàn thờ bày mười mấy chậu hoa vừa lớn vừa nhỏ, hồng lía đang tươi coi rất đẹp mắt.

A Liệt dừng lại không tiến vào. Âu Dương Tinh lại nói:

- Nơi đây thật lắm điều kỳ ảo, không hiểu là địa phương nào? Cách trần thiết cũng đặc biệt hiếm thấy ở thế gian. Hỡi ơi! Thử vào coi xem trong khám thờ thần gì?

A Liệt đáp:

- Tại hạ cũng đang muốn vào coi nhưng không dám lỗ mãng.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Vậy ta là người lỗ mãng hay sao?

A Liệt đáp:

- Tại hạ không có ý nói vậy. Cô nương đừng hiểu lầm. Giả tỷ chỉ có một mình thì tại hạ đã chạy vào vén rèm lên để coi rồi...

Âu Dương Tinh ngắt lời:

- Ừ! Thế ra ta đã làm phiền lụy cho người.

A Liệt hỏi:

- Cô nương đừng nói móc tại hạ được không? Bây giờ chúng ta đang ở nơi hiểm địa phải che chở đùm bọc nhau. Sao cô nương còn giận dỗi cho mất thì giờ?

Âu Dương Tinh hừ một tiếng rồi nói:

- Vừa rồi ta bảo người thấy mùi kỳ dị thì người nói đó bất quá là mùi hương nến. Bây giờ người lại bảo hiện đang hãm vào hiểm địa thì ra lại không phải là mùi hương nến nữa hay sao?

A Liệt đáp:

- Đó là lỗi tại hạ, cô đừng nói tới nữa được không ?

Âu Dương Tinh hần học:

- Sao lại không nói ?

A Liệt tức mình nói luôn:

- Phải rồi! Phải rồi! Tại hạ lỗi lầm. Bây giờ cô nương có cao kiến gì không ?

Âu Dương Tinh đáp:

- Điều khẩn yếu trước tiên là coi xem nơi đây thờ thần gì. Do đó chúng ta mà phỏng đoán ra lai lịch nơi đây. Các hạ không phản đối tiện nhân này chứ?

A Liệt chẳng phải là không nghĩ tới điểm ấy, nhưng trước khi tiến vào chàng chưa nghĩ cách làm sao đừng lưu vết tích để người trong cung Ất Mộc khởi nhận ra là chàng đã vào tới đây. Bây giờ bị thôi thúc chàng chợt động tâm linh, vội đặt Âu Dương Tinh xuống rồi cởi giày ra nói:

- Phiền cô nương cầm giày dùm, chúng ta thử vào coi.

Âu Dương Tinh không sao được đành cầm đôi giày cho chàng, nhưng nàng nhăn mặt nói:

- Hôi quá!

A Liệt ôm Âu Dương Tinh đi vào. Chân chàng bước lên tấm thảm xanh rất dày cảm thấy êm ái dễ chịu.

Hai người đến trước bàn thờ được bình yên vô sự. A Liệt ôm Âu Dương Tinh một bên tay, còn một tay đưa ra vén màn.

Chàng nhìn thấy khám thờ thụt vào trong tường khá sâu rộng. Bên trên có ánh dương quang chiếu xuống nên nhìn càng rõ. Thần tượng trong khám chỉ liếc qua là thấy hết không sót một chút gì.

Hai người vừa chú ý nhìn bỗng giật mình kinh hãi vội đưa mục quang ra chỗ khác.

Âu Dương Tinh tặc lưỡi hỏi:

- Thật chán quá! Thờ thần là thế này ư

A Liệt chưa trả lời, mục quang chàng lại ngó thần tượng. Bỗng chàng giật mình kinh hãi vì phía ngoài có tiếng thét lạnh lạnh vọng vào và đúng là khẩu âm đàn bà.

Chàng không cần nghĩ ngợi gì cũng biết là tiếng hai cô gái áo xanh. Hai cô này ra phía

trước phát giác trong trận không còn thấy người đâu nữa, rồi một trong hai cô bật tiếng la thất thanh.

Dĩ nhiên Âu Dương Tinh cũng nghe tiếng. Nàng nói:

- Úi chào! Phía ngoài có người đến.

À Liệt nói:

- Hồng bét! Chúng ta chưa tìm được chỗ ẩn thân.

Âu Dương Tinh nói:

- Mau ẩn vào trong khám.

Bỗng nàng dừng lại đổi giọng:

- Không được. Chúng ta tìm nơi khác mà ẩn.

Nguyên trong khám sáng sủa này có hai pho thần tượng lớn bằng người thật. Hai pho tượng này bằng ngọc thạch màu trắng chạm trổ khá tinh vi. Những chỗ râu tóc mềm miệng có tô màu. Tóc đen môi hồng. Cặp mắt đen láy linh động như người sống.

Nguyên nhân khiến hai người kinh hãi muốn tránh là vì hai pho tượng bạch thạch này là một nam một nữ đều lứa tuổi nửa ôm nửa giữ kiểu cách rất đậm ô.

Giả tử cảnh tượng này lọt vào những tay lão giang hồ lớn tuổi thì họ không kinh hãi mà còn chú ý nhìn ngắm thưởng ngoạn. Nhưng À Liệt và Âu Dương Tinh là đôi nam nữ nhỏ tuổi thì nhìn vào cảnh đậm đặng thế nào được! Vì thế chàng và nàng vừa ngó tới đều bẽ bàng nhìn ra chỗ khác.

Cũng vì thế Âu Dương Tinh nhận thấy ẩn ở trong này có điều bất tiện.

À Liệt cũng lấy làm phải đáp:

- Cô nương nói phải đó. Chúng ta tìm chỗ khác ẩn mình là hơn.

Chàng vừa dứt lời, bên ngoài bỗng có tiếng kẹt cửa vang lên. Chàng ngoảnh đầu trông ra nhận thấy không còn có cơ hội để lựa chọn nữa, vì chàng đi ra ngoài tầm bình phong là chạm trán người tiến vào.

À Liệt đành vận kinh nhảy lên bàn thờ rồi bước vào trong khám buông rèm xuống. Chàng lại nhanh tay giữ lấy rèm không để rung động.

Chỉ trong chớp mắt hai nữ lang nói chuyện với nhau. À Liệt cùng Âu Dương Tinh đều nghe tiếng.

Một cô hỏi:

- Chẳng lẽ chúng dám sấn vào nội cung ?

Cô kia đáp:

- Đừng nói bậy! Ta nhận thấy bọn chúng không dám thì phải.

Nhưng chúng ta thử điều tra xem trên thảm có bụi bặm bùn đất gì không. Nếu không có dấu vết gì thì đi kiểm nơi khác.

Cô này hỏi:

- Sao trên thảm lại có đất cát ?

Cô kia đáp:

- Người thật là sơ tâm. Theo nội qui thì ai vào điện chiếu hờn phải đi chân không. Nếu bọn chúng đi giày tất tha cả đất cát vào làm dơ bẩn tấm thảm. Vậy trước hết chúng ta coi lại tấm thảm đã.

Cô kia nói:

- Tỷ tỷ nói phải đó. Chúng ta điều tra cẩn thận coi. Nếu không thấy vết tích gì thì có thể khẳng định là bọn chúng đã theo đường cũ trốn mất rồi.

Sau một lúc, một cô nói:

- Không có một chút bụi bặm hay một dấu tích chi hết.

Cô kia đồng ý nói:

- Phải rồi! Chúng ta đi lẹ lên! Hỡi ôi! Nhờ Hoan Hỉ tiên tử phù hộ cho đừng để chủ nhân đến ngay lúc này.

Cô này buồn rầu thở dài nói:

- E rằng chúng ta không còn đủ thì giờ để rượt theo.

Bên ngoài không có thanh âm gì nữa, A Liệt thở phào một cái nhẹ nhõm. Chàng vén rèm lên coi rõ ngoài không thấy bóng người liền hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Âu Dương cô nương! Chúng ta bỏ đi hay là tìm chỗ khác ẩn thân?

Âu Dương Tinh ngó hai pho tượng Hoan hỉ tiên nhân, nét mặt nàng thoáng hiện màu hồng. Cặp mắt to đột nhiên biến thành mơ màng. Nàng đáp:

- Ta cũng không biết nên làm cách nào!

Thanh âm nàng hồ đồ không rõ.

À Liệt thấy nàng như vậy, tâm thần không khỏi băng khuâng.

Nên biết chàng không phải là đứa con nít vô tri. Hai pho tượng khoả thân đã khiến lửa dục bốc lên. Bất giác hai tay chàng ôm chặt lại.

Âu Dương Tinh giật mình kinh hãi nói:

- Úi chao! Ta nghệt thở mất rồi.

À Liệt đột nhiên tỉnh táo lại. Chàng gắng gượng thu thập lòng hươu dạ vượn, ngẫm nghĩ đến cục diện trước mặt một lúc rồi rói:

- Chúng ta đã không thể trốn khỏi nơi đây thì đành tìm chỗ khác trong tòa nhà này mà ẩn nấp. Vì theo lời bọn chúng nói thì chủ nhân bất chợt không biết về lúc nào. Nếu chúng ta ra đi e rằng sẽ bị chạm trán.

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp:

- Tòa nhà đá xanh này chiếm một khu khá rộng. Vậy chúng ta thử điều tra lại coi, nhất định còn có chỗ lẩn tránh. Thật chúng ta không nên ở lại trong điện Tiêu Hồn này nữa.

Âu Dương Tinh hỏi:

- Người biết đích xác căn nhà này còn có chỗ lẩn tránh ư?

À Liệt đáp:

- Dù sao kiếm nơi khác cũng còn hơn ở lại đây.

Chàng vén rèm bước ra nhẩy xuống đất.

Âu Dương Tinh vẫn ở trong tay À Liệt ngó trộm bức rèm xanh còn lay động. Tuy nàng không nhìn thấy hai pho tượng tượng Hoan Hỉ tiên nhân nữa nhưng ấn tượng đã in sâu vào đầu óc vẫn hiển hiện lên trước mắt nàng.

À Liệt tiến ra phía trước vừa đi được năm, sáu bước bỗng dừng chân lại.

Nguyên chàng đã nghe thấy tiếng động bên tấm bình phong ngoài cửa. Cả hai cùng nhận ra là có mấy người tiến vào nên bước chân nhộp nhịp và tiếng nói chuyện lao xao.

À Liệt ngẩn người một chút rồi lập tức xoay mình chạy lộn trở lại khám thờ.

Ngựa quen đường cũ. Chớp mắt chàng đã chuồn vào trong khám.

Âu Dương Tinh thò tay ra giữ cho bức rèm xanh khỏi lay động. Nàng vừa khấn trương vừa cảm thấy nổi vui mừng thần bí, nhưng vì lẽ gì mà nàng có ý vui mừng thì chính nàng cũng

không hiểu.

Tiếng người nói chuyển vào trong điện. Một người rõ ràng là thanh âm đàn ông chân khí đầy rẫy, giọng nói choang choang hỏi:

- Hiện giờ tình trạng bọn chúng ra sao ?

Thanh âm một người đàn bà đáp lại:

-Tuy chúng đã bị bắt giữ, nhưng chỉ có một tên bất lực không phản kháng được. Còn hai tên vẫn ngoan cố kháng cự.

Người đàn ông “ ồ” lên một tiếng rồi hỏi tiếp:

- Lai lịch của bọn chúng đã điều tra chưa ?

Người đàn bà đáp:

- Một tên là Thiên phong kiếm khách Trình Huyền Đạo, một tên vào hàng hậu bối của Ung Trảo môn họ Chiêu tên gọi Thế Ẩn hãy còn nhỏ tuổi. Tên thứ ba phong độ rất tầm thường, trong mình dường như bị nội thương. Hắn xưng ra họ Tăng nhưng chưa hiểu thuộc gia phái nào.

Người đàn ông trầm giọng hỏi:

- Sao các người không cất vấn vì lẽ gì chỉ có một tên là bất lực không kháng cự được.

Người đàn bà giọng nói ra chiều khiếp sợ đáp:

- Phải rồi! Vì hắn bị thương nên hoàn toàn bất lực. Bọn tiện thiếp thấy hắn tầm thường quá sinh lòng chán ghét và không biết tại sao chẳng muốn nói với hắn câu nào nữa.

Người đàn ông trầm ngâm một chút rồi nói:

- Nếu vậy chắc người đó là Quỷ yểm thần tăng Tăng Lão Tam, một nhân vật lừng danh trên chốn giang hồ. Thế thì không khỏi trách người được.

Người kia vừa nói ra đã đúng lai lịch của Tăng Lão Tam. Dù A Liệt là người chưa mấy từng trải giang hồ nhưng cũng biết hắn là một nhân vật không phải tầm thường.

Âu Dương Tinh bấm A Liệt để tỏ vẻ nàng rất lấy làm kinh dị.

A Liệt trong lòng khiếp sợ, vì chàng đang ở vào tình trạng nguy hiểm. Nghe thanh âm và lời phán đoán của người đàn ông thì hiển nhiên hắn là một tay bản lãnh siêu quần. Nếu bọn chúng tiến lại mở màn thì rồi không hiểu sẽ ra sao.

Chàng quay đi ngó vào trong khám thì bỗng phát giác sau hai pho tượng dường như

còn đất trống. Chàng liền chuyển động rất khế ra phía sau tượng đá.

Phía sau hai pho tượng so với mặt trước còn chật hẹp hơn nhiều. A Liệt đặt Âu Dương Tinh xuống rồi chàng cúi rạp chuồn vào. Pho tượng Hoan Hỷ tiên nhân nửa nằm nửa ngồi. Phía dưới còn một khối đá hình như cái giường, nên hai người có thể tạm ẩn ở phía sau được một lúc.

Có điều ánh sáng trong khám thờ rõ quá. Nếu người ngoài vém rèm cao lên là phát giác ra một cách dễ dàng hoặc vì đầu tóc, hoặc vì tà áo chia ra, và có thể bắt được ngay.

A Liệt chỉ mong họ đừng vén rèm lên. Đồng thời chàng chú ý lắng tai nghe câu chuyện của họ, nên không rảnh để coi sau lưng Hoa Hỷ tiên nhân.

Âu Dương Tinh không còn lực lượng để hành động, nàng đâm lỳ không quan tâm mấy đến tình thế an nguy nữa. Bỗng nàng để mắt nhìn tới hai pho tượng Hoan Hỷ tiên nhân thì thấy thợ điêu khắc rất tinh vi. Da dẻ mỡ màng như người thiệt. Còn trình độ đâm ô cũng giảm bớt hơn ở phía trước nhiều vì đây chỉ là bối cảnh của hai người lửa thể.

Tuy nhiên nàng không khỏi rạo rức tâm hồn. Trái tim đập nhộn lên tựa hồ không có chỗ để đặt nó yên lại. Đây là lần đầu trong đời nàng phát ra cảm giác kỳ dị. Trước kia nàng ngây thơ chất phác, tuy nàng có hiểu đôi chút về tình nam nữ, nhưng không bao giờ trái tim xúc động như bữa nay.

Âu Dương Tinh cảm thấy nhiệt lực trong mình A Liệt, nhất là người chàng cơ hồ đè lên mình nàng, khiến nàng đỏ mặt lên, hơi thở hỗn hển.

A Liệt cũng cảm thấy tấm thân yêu kiều của Âu Dương Tinh dường như nóng bỏng. Nhưng câu chuyện của người ngoài khiến chàng để hết tâm thần chú ý. Nếu không thế thì chàng đã nhận ra Âu Dương Tinh lửa tình bốc lên như lửa và chàng chẳng thể trì thủ được nữa, làm chuyện náo loạn đến trời cũng không biết.

A Liệt lắng tai nghe thấy người đàn ông đoán ra Tăng Lão Tam rồi nói tiếp:

- Ứng Trảo môn suy vì đã lâu. Chương môn hiện nay là Chiêu Cẩm tuổi tác già nua mà bản lãnh hãy còn cao minh. Gã Chiêu Thế Ân bị hãm ở hậu cung chắc là hậu bối của lão, có khi là con lão cũng nên.

Bây giờ lại có tiếng một người đàn ông khác đáp:

- Giáo chủ nói phải lắm! Chiêu Thế Ân con trai thứ ba của Chiêu Cẩm. Hai người huynh trưởng của gã đã tử trần, nên tuy gã là thứ ba mà thực ra lại là con một. Ứng Trảo môn có bốn tên đệ tử đều do Chiêu Cẩm chiêu nạp ngày trước, nhưng tư chất họ bình thường

không có gì đáng kể Bốn tên đệ tử này đã lâu năm chuyên nghề nông và thương mại, chưa từng tham dự vào cuộc phân tranh trên chốn giang hồ.

Người này nói rất rõ ràng và đề cập chuyện Ung Trảo môn như người trong nhà. Theo khẩu âm mà đoán thì hẳn là người Giang Nam vào cỡ bốn, năm chục tuổi.

A Liệt bụng bảo dạ:

- Nhất định người này quen biết Chiêu gia.

Người đàn ông được kêu bằng giáo chủ lại hỏi:

- Võ công Chiêu Thế Ân ra sao? Tướng mạo cùng căn cốt gã thế nào?

Người kia đáp:

- Chiêu Thế Ân tu luyện cả nội ngoại công, bản lãnh cao cường. Gã có thể là một nhân tài trung hưng môn phái này.

Bỗng nghe thanh âm một thiếu nữ cất lên:

- Dư Thái lão! Lão còn chưa nói tới tướng mạo và căn cốt của Chiêu Thế Ân...

Dư Thái lão đáp:

- Ta chưa được gặp gã nhưng gã đã được cao nhân phái Võ Dương thu nạp truyền nội gia tâm pháp cho thì nhân phẩm cùng cốt cách gã nhất định có chỗ đặc biệt rồi.

A Liệt ngạc nhiên nghĩ thầm:

- Té ra hẳn chưa biết mặt Chiêu Thế Ân. Nếu vậy thì hẳn không quen thuộc gì mấy với nhà họ Chiêu.

iáo chủ lại cất giọng oai nghiêm nói:

- Thái can huynh! Lát nữa can huynh phụ trách việc can thiệp thám vấn. Nếu Trình Huyền Đạo và Chiêu Thế Ân không cố ý đến bản cung để do thám thì lập tức xử tử và mai táng ngay, đừng để lại dấu vết gì hết.

Dư thái can đáp:

- Thuộc hạ xin tuân lệnh.

Lại nghe thanh âm một người đàn ông lạ khác lên tiếng:

- Thái lão! Nên nhớ đừng để lộ chân tướng hay hơn.

Dư Thái Can cười đáp:

- Đại sư! Nói giỡn rồi! Có lý nào tại hạ vô ý đến thế?

Tiếng cô gái lại cất lên:

- Quần đại sư quả là người chí lý, nhưng cũng có lúc không khỏi tỏ ra nhu nhược.

Quần đại sư mỉm cười không nói nữa.

Dư Thái Can bày trò hỏi:

- Ủa! Liễu nương tử định mắng y là con người úy thủ úy vĩ không dám tỏ ra ân cần với nương tử chăng?

Liễu nương tử hừ một tiếng rồi nói:

- Tiện thiếp quý lão lắm hay sao? Hắn đã chẳng phải mỹ nam tử nổi danh mà Liễu Phiêu Hương này coi người đời quá nhiều. Hắn đã ăn thua gì?

Vietkiem.com